

«Սէդ Մասիսն ի սեր հնչեն շնորհներ,
Եւ ծածանի դրօշ խիզախ Արշակի.
Կեցցէ քաջն Արշակ յաղթող թաղաւոր.
Ի մահ մատնիչներ, կեցցէ Փառանձեմ:
Յաղթական սուրի շող փայլակներէն.
Անկցի թշնամին, անմահ հայրենիք:
Կեցցէ քաջ արքայ. Կեցցէ քաջ Վասակ»:

ՎԱՍԱԿ. — (ներս կը մտնէ ամէնուն
խոնարհութիւն ընկով) Արքայ քաջ, յա-
ւիտեան կեաց. յաղթական բանակդ Բա-
սենի ճակատամարտին մէջ ընկճեց սա-
սանեան բանակները. մերիններուն կը
հրամայէր եղբայրս Բադոս:

ՆԵՐՍԷՍ. — Ո՛ր է այդ Մամիկոնեանը,
կրօնքի եւ հայրենիքի անվկանդ ախոյեա-
նը:

ՎԱՍԱԿ. — Հիմա, սուրբ հայրապետ,
անոր ճակատը պսակուած է անթառամ
պսակով:

ՓԱՌԱՆՁ. — (տխրագին) Մեռա՞ւ հա-
րադործ մարդկանին սպանիչը:

ԱՐՇԱԿ. — Ի՞նչպէս ինկաւ, քաջերս,
մեր քաջը:

ՎԱՍԱԿ (պաղարիւն) Տէր արքայ, Բա-
դոս Շապուհի փրկն սպաննելէ վերջ ա-
նոր տակը վը մնայ:

ԱՐՇԱԿ. — Եթէ զինուորական մը չըլ-
լար՝ ընդհանուր սուգ կը պատուիրէի:

ԱՐՇԱԿ. — Ահա, տէր արքայ, այսպի-
սիներով է որ կը ստեղծուի ազատ հայ-
րենիք:

ՎԱՍԱԿ. — Գնա իմ անպարտելի Վա-
սակ, դնա հանգչէ փառքիդ դափնիններուն
վրայ:

ՎԱՍԱԿ. — Կը հնազանդիմ արքունի
բարձր հրամանին: (Կը մեկնի սուսերա-
մերկ. նոյնպէս խոնարհ):

ԱՐՇԱԿ. — Կարծես թէ Մասիսի սարէն
անմահաբար շունչ մը մտաւ մէջս: Եր-
թանք սուրբ հայրապետ, դուք օրհնեցէ՛ք
մեր անմահ մարտիկները եւ իսկ փառքի
չքանչաններ բաժնեմ արժանաւորներուն:
Իսկ դու, Փառանձեմ, բա՛ց արքունի դան-
ձարանը, սփռէ անոնց ոսկի, արծաթ:
Այս զիշեր թող Արտաշատ լոյսերու մէջ
շողշողայ:

Վ ա ր ա գ ո յ ր

(Շարունակելի)

ԸՆԴԴԷՄ ՄՈՌԱՅՈՒԹԵԱՆ

Ջրրասոյդ քաղաքներն հինաւորց անցեալին,
Կ'ըսուի թէ ալքերէն դէպի վեր թրթրոուն
Կը հնչեն մոլորական նըւագերդ մը թաքուն:
Ալիքներն երբ լուսնէն դէպի վեր կը քաշուին:

Սա՛պէս իմ հոգւոյս մէջ, խորանդունդ ովկէան,
Կը հանդէի թմրիրով աշխարհ մը ջրամոյն:
Ո՛վ յուշ դու փոթորկէ ալիքները ծովուն
Մի՛ դուցէ՛ դանդաղները մոռնան հընչելու:

Թրգմ. Անգլիերէնէ

ԱՐՇԱԼՈՅՍ

Չեմ ընծայեր ես ձեզի՝
Աշնան դալուկ տերեւներ.
Լաց մը անդուկ կաթիլթող՝
Անհրապոյր, դո՛ւր ճամպեր.
Այլ ծաղիկներ կ'ընծայեմ՝
Տարաշխարհիկ, անթառամ,
Եւ հոգիին սոսկ վայել՝
Ճառագայթներ, ջինջ երկի՛նք:
Վէրքը սրտիս՝ կը քալեմ
Դէպի ո՛ւխտս իմ՝ շողարձակ.
Եւ վէրքս նոր՝ վէրքիս վրան՝
Վարդն է, վարդին վրան հին.
Այս դարունին մէջ անա՛նց՝
Ժրպիտներով, վարդերով
Կու դամ ձեզի ընդառաջ.
Ես Արշալոյսն եմ պայծառ՝
Սուգին զիմաց անսահման:

(Նարագոյն երգեր) ՀՐԱԶ ՔԱԶԱՐԵՆՑ

ԱՇՆԱՆԱՅԻՆ

Գունատ մարմանդներն ու արտերը դօս
Առաւօտն հիմա եղեամով կ'օծէ,
Ցօղի բեհեղով — արեւու փոխան —
Մանուշակներու թերթերն կը սքօղէ:

Ու հորիզոնի անհաս ոլորտին՝
Ալ չի արիւնիւր հըրաչէկ արփին
Կարօտի ոգին է որ տաղտկացած
Յաւէտ վը գըծէ միեւնոյն ուղին:

Քամին միալար թախիծը կ'ողբայ
Կ'աւետէ կարծես սարսուռը մահուան.
Ու իր խօլ թափէն ծեծուած սաղարթներն
Կը յիշեն կեանքի զգուանքն ափսոսով...:

Մանեակի հանդոյն երամակն յետին
Հեռացաւ, կեանքի վերջին շողն իր հետ...
Որ դարձեալ բերէ զիւ ճիւճիւններով
Երբոր հոգն հագնի զմրուխտէ ըղբատ:

Արեւի, 9 Դեկտ. 1956 ՅԱԿՈՒ ԶԵԼԱԼԵԱՆ
Նախկին սան՝ Մուրատ-Ռափ. վրժ. Ի